

LA PRINCESA I EL POBLE

Hi havia una vegada la filla del rei, la princesa, que era cantant i molt famosa per tota Europa, es deia Olivia. La Olivia era una noia prima, amb el cabell castany, d'altura era més aviat normal, amb ulls petits i verds clar. Era molt senzilla per ser la filla del rei. La noia vivia en un poble petit de Catalunya anomenat "Draclandia".

Ella després d'un llarg mes fora del seu poble va decidir anar-hi a veure la seva família, quan va arribar, la gent li va demanar moltes fotografies i ella estava molt contenta i emocionada.

Van passar uns quants dies i la princesa aquells dies no es va veure, la gent estava molt preocupada perquè desde el dia que va arribar que no se la veia. Fins que una tarda els hi van arribar uns missatges amb fotografies dient i ensenyant que la princesa estava al poble rival. Draclandia sempre havia tingut com a rival al poble del costat, aquell poblet sempre havia volgut ser millor que Draclandia, i la gent del poble de la princesa sempre li havien tingut molt odi a aquell poble. Als missatges hi deia que s'havia vist a la princesa amb el fill del rei d'aquell poble del costat, i a les fotografies es veia clarament. La persona que ho va rebre no va tardar gaire en escampar-ho per tot el poble, i tots els habitants de Draclandia estaven molt, però que molt enfadats, inclosos el rei i la reina.

Uns dies després la noia tornà cap a Draclandia, ella no en sabia res d'això, quan va arribar, la gent la va mirar amb cares de pomes agres, fins i tot hi havia una senyora baixeta i amb el cabell canós, que quan la va veure passar per allà, va tancar les finestres de casa seva d'una rebolada. La cantant mirava estranyada a la gent i li semblava molt estrany que ningú li digués res i no es parés a demanar-li autògrafs i fotografies. La mateixa tarda, la noia es va assabentar del que passava i

del perquè ningú no li havia dit res. Ella es sentia molt malament, ni els seus pares la parlaven. Però de sobte li va arribar un missatge que hi deia:

"Te'n recordaràs, tots els habitants de Dranclandia estem molt enfadats."

L'emperadriu estava destrossada, s'ho va prendre tan malament... perquè ella sabia que era veritat, i que sí que havia estat al poble del costat amb el fill del rei, el príncep Jordi. Un noi alt, amb el cabell castany, prim i que també era molt senzill per ser el fill del rei.

La noia pensava: sí, ho he fet molt malament però es pot arreglar, he de fer quelcom per poder arreglar-ho, ja se'm anirà acudint alguna cosa. Però també espero que no se n'assabenti la gent de fora del poble.

Van passar un parell de setmanes i a Draclandia s'havia de fer el sorteig per veure qui li aniria a donar menjar al drac. La princesa va anar al poliesportiu del poble, on feien el sorteig. Però ella es va sorprendre al veure que el rei, el seu pare, deia:

- Aquest any hem decidit no fer cap sorteig, hem triat nosaltres la persona que anirà a donar-li menjar al drac, serà... la princesa.

La Olivia va anar cap a casa seva i es va ficar a plorar. Però bé, quin remei, li tocava anar-hi igualment.

Passaven uns quants dies, i la princesa li anava a donar menjar cada dia al drac. Fins que un dia la noia va percebre alguna cosa molt estranya. Va veure com un noi vestit tot negre, alt i prim, estava punxant al drac amb una xeringa, ella va treure el cap per la cova, per a que l'al·lot no el veiés. Quan el noi va marxar, la princesa va entrar a donar-li menjar al drac, i va poder observar que amagat en un costat hi havia un cubell amb injeccions. Després de donar-li menjar al drac, va agafar una xeringa i se la va amagar per poder-la investigar.

Van passar un parell de dies i la Olivia anà a una clínica per a investigar la xeringa. Quan va veure la clínica, l'emperadriu es va esglaiar: era un edifici alt i blanc, tenia algunes de les finestres esquerdades, feia molt mal rotllo i no li donava gaires bones sensacions. Però ella, sense por, va decidir tocar el timbre. Al cap d'uns segons va sentir una veueta que semblava d'una dona no gaire gran, que li va obrir la porta. Ja una vegada dins, la princesa estava bastant atemorida, el que havia pogut observar per fora era idèntic al que hi havia dins. L'Olivia li va donar la injecció, i la dona que per la seva aparença tenia uns 40 anys li va dir que li donaria els resultats en una setmana més o menys.

Durant els pròxims dies va seguir donant-li menjar al drac i fent el seu treball de cantant, encara que la gent no l'estimava tant com abans, ja que se'n havien enterat del que feia. També l'emperadriu durant aquells dies va seguir veient-se amb el príncep Jordi per molt malament que els hi semblés a la gent de Draclandia.

Una setmana després l'Olivia va rebre els resultats, i va veure que la injecció era per disminuir el tamany del drac. Ella es podia imaginar que aquell noi havia punxat al drac per a que així semblés que la princesa no li donava de menjar, i per tant, el poble li donés la culpa a ella, i que li tinguessin més odi del que ja li tenien. La princesa ho va voler dir a la gent del poble però ningú se la va creure, així que després de molt temps intentant-ho, va voler convocar una conferència amb la gent del poble, per ensenyar les proves que tenia.

Va arribar el dia de la reunió, ella estava molt nerviosa per saber si se la creien o estarien igual d'enfadats amb ella. La noia va arribar al poliesportiu i com era d'esperar, no es veia ningú. Però, de sobte, va començar a arribar gent, i cada vegada més gent, l'Olivia va encendre el micròfon i va dir:

-Ho sento molt, però m'heu d'entendre, no m'agrada que estigueu enfadats amb mi.

La gent del poble es va ficar a cridar cada vegada més i més alt. Però la princesa va saber com calmar-los:

- Ho he fet tot per aquest poble, i ho faria tot, ens podem ajuntar amb el poble del costat, encara que no us caiguin molt bé, els hi podem proposar.

Aleshores el rei, el pare de la princesa, va pujar a l'escenari i va dir als ciutadans de Draclandia:

- Crec que la princesa té raó, fa dies ens van dir que havia de venir més gent a Draclandia, i que si això no passava en els propers dos mesos ens quedaria'm sense poble.

En tot el local es va sentir un so de tristesa que es podia sentir fins i tot a l'altre poble. Però la noia va fer que aquest so es suavitzés.

- Demà al matí els hi anirem a proposar això als habitants de la zona del costat. Però encara no s'ha acabat, encara tinc una cosa més a dir-vos. Quan anava a donar-li menjar al drac sempre veia el drac més prim, i això era estrany, ja que li anava a donar menjar els tres cops al dia. Fins que un dia vaig enxampar a un noi tot vestit de negre, punxant al drac. Quan va marxar vaig voler cercar alguna cosa i vaig trobar injeccions amagades. De seguida les vaig agafar, i vaig ficar-me a buscar un lloc on investigaven injeccions. Hi vaig anar, encara que em fes molta por, ho vaig fer pel poble. Fa pocs dies em van enviar els resultats i hi ficava que les injeccions eren per aprimar al drac.
- I com sabem que el que ens dius és veritat? - va dir un habitant.

- Mireu, aquí tinc les proves. - els hi va ensenyar la noia les fotografies i els resultats de les injeccions.

Tots se la van creure, li van demanar perdó a la princesa i li van donar les gràcies. L'endemà al matí es van presentar la princesa, el rei i la reina, a parlar amb el rei de l'altre poble. Després d'un bon temps parlant, van arribar a un acord: es juntarien les dos zones i farien més cases i botigues. Tots estaven molt contents amb l'acord.

Al cap de dues setmanes va arribar el dia tan esperat, el 23 d'abril, el dia de Sant Jordi. El poble va decidir fer l'event amb el drac a la plaça del centre. Aquell poblet tenia dos reis, dues reines, un príncep i una princesa que feien una parella molt bonica, i a tots els habitants molt contents. Per aquella zona, el 23 d'abril era molt important, i aquell any més, que era el primer de molts que passaven junts. No van trobar al que havia punxat al drac, però en aquell moment no els importava res més que passar-s'ho bé aquella data. Per moltes complicacions que hi hagués hagut pels habitants, estaven feliços i això era l'únic que volien.

I conte contat ja s'ha acabat.